

LIBERAALISET LIITOT JA SOSIALIDEMOKRATIA ⁸¹

Mikä merkitys intelligenssin „ammatillisilla” liitoilla on proletariaatille ja eikö meidän, sosialidemokraattien, ole liityttävä niihin taistellaksemme työläisten luokkatietoisuuden pimittämistä vastaan?

Intelligenssin „ammatilliset” liitot ja „Liittojen liitto” ovat poliittisia järjestöjä. Tosiasiallisesti ne ovat *liberaalisia* liittoja. Yleensä ne ovat liittoja, jotka muodostavat niin sanotun perustuslaillis-demokraattisen, s.o. porvarillis-liberaalisen, puolueen ydinosan. Harteillemme laskeutuu nyt mitä vakavin velvollisuus — kaikin voimin myötävaikuttaa proletariaatin *puoluekantaiseen* kasvatukseen, sen etujoukon yhteenliittämiseen todelliseksi poliittiseksi puolueeksi, *ehdottomasti* kaikista muista puolueista riippumattomaksi, ehdottomasti itsenäiseksi puolueeksi. Sen vuoksi meidän on suhtauduttava äärimmäisen varovaisesti kaikkiin askeliin, jotka voivat aiheuttaa sekaannusta selvissä ja määritellyissä puoluesuhteissa. Koko liberaalinen porvaristo panee nyt kaikki voimansa liikkeelle saadakseen ehkäistyksi proletariaatin täysin itsenäisen luokkapuolueen muodostamisen, saadakseen „yhdistetyksi” ja „liitetyksi” *koko* „vapaus”-liikkeen samaksi demokratismin virraksi tarkoituksena tämän demokratismin *porvarillisen* luonteen salaaminen.

Jos tällaisten ehtojen vallitessa sosialidemokraattisen puolueen jäsenet liittyisivät liberaalisiin liittoihin, niin olisi se heidän taholtaan suuri virhe ja asettaisi heidät kahden erilaisen ja vihamielisen puolueen jäsenten äärimmäisen vilpilliseen asemaan. Kahta jumalaa ei saa palvella. Kahdessa puolueessa ei saa jäsenenä olla. Poliittisen

vapauden puuttuessa, itsevaltiudellisen järjestelmän pimeydessä voidaan hyvin helposti sekoittaa puolueita toisiinsa, ja porvariston edut *vaativat* tuollaista sekoittamista. Proletariaatin edut vaativat puolueiden täsmällistä ja selvää erottamista toisistaan. Mutta takeita siitä, että sosialidemokratian ryhmät intelligenttien „ammatillisiin” liittoihin mentyään säilyttäisivät täydellisen itsenäisyytensä, olisivat ainoastaan VSDTP:n eikä minkään muun puolueen jäseniä, tekisivät tiliä jokaisesta askelestaan *omalle* puoluejärjestölleen,—sellaisia takeita, reaalisia, eikä vain pelkkiä sanallisia, ei nykyään voida antaa. Yhdeksänkymmentä yhdeksän mahdollisuutta sadasta puhuu sen puolesta, ettei sellaisten jäsenten onnistu säilyttää itsenäisyyttään ja täytyy turvautua „viekkauksiin”, jotka tulostensa kannalta ovat hyödyttömiä ja työläisten vielä nuoren *puoluekantaisen* itsetietoisuuden turmeltumisen kannalta vahingollisia.

„Proletari” № 18,
syyskuun 26 (13) pnä 1905

Julkaistaan „Proletari” lehdessä
tekstien mukaan